

Arrest

nr. 291 918 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2022 werd ingediend door:

Naam: H.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Albanië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, de genaamde G.G. [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980..

Er werden reeds aanvragen (dd. 08.09.2021, dd. 09.03.2022) gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van referentiepersoon ingediend en geweigerd op 04.03.2022 respectievelijk 07.09.2022.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf nog steeds ongewenst.

Betrokkene werd op 12.05.2021 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent, tot een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar wegens verdovende middelen: bezit zonder vergunning; handel; vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Met betrekking tot het strafbare feit dewelke betrokkene heeft gepleegd, kan worden gesteld dat deze nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Immers de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46 De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard ni. drugsfeiten, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Uit het vonnis van 12.05.2021 blijkt dat de feiten zeer ernstig waren en dat betrokkene deel uitmaakte van een zeer goed georganiseerde en gestructureerde criminele organisatie die uit was op groot geldgewin. Pagina 14 van het vonnis van 12.05.2021: "De rechtbank tilt zwaar aan dit dossier omdat de beklaagden op relatief grote schaal hebben gedeald. Ze beschikten over een uitgebreid klantenbestand en hun handel gebeurde op regelmatige en georganiseerde basis. Het verhandelen van cocaïne leidt tot ernstige gezondheidsrisico's bij de uiteindelijke gebruiker waarvan de beklaagden zich blijkbaar niet bewust willen zijn." (eigen onderlijning).

Ingevolge de ernst van de recent door betrokkene gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig en actueel gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren.

In het vonnis dd. 12.05.2021 lezen we dat: "De derde beklaagde heeft in zijn recent verhoor en op de zitting elke betrokkenheid met klem ontkend" (eigen onderlijning). Uit het vonnis blijkt eveneens dat betrokkenes persoonlijk aandeel in het misdrijf aanzienlijk was. Het gaat om feiten van verkoop van cocaïne die zich hebben afgespeeld over een periode van 01.01.2020 - 31.08.2020. We lezen verder in het vonnis dat een getuige verklaarde dat de derde beklaagde (lees: betrokkene) als degene is die de organisatie is gestart en de eerste Albanees is die cocaïne verkocht in de Brugse poort. Gelet op zijn stuwende rol kan er gesteld worden dat betrokkene een amoreel persoon is die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatste.

Bovendien is betrokkene nog steeds in strafuitvoering ten gevolge van de ernstige drugsfeiten die hij pleegde en de leidinggevende rol die hij binnen de criminele organisatie bekleedde, waaruit kan afgeleid worden dat de bedreiging die van betrokkene uitgaat actueel is. Momenteel staat betrokkene onder elektronisch toezicht met na te leven voorwaarden (zie verklaring referentiepersoon). Echter het toekennen van elektronisch toezicht is louter gerelateerd aan betrokkenes detentie en zijn individueel strafuitvoeringstraject. Elektronisch toezicht is enkel een manier om een gevangenisstraf uit te voeren. buiten de gevangenis. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject kan dan ook niet zonder-meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Het tewerkgesteld zijn (betrokkene is heden tewerkgesteld bij [...]), is geen garantie dat betrokkene zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen.

Om al deze redenen samen menen wij dat van betrokkene wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de Belgische samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tót het verblijfsrecht rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens het administratief dossier wettelijke samenwonend met zijn Belgische partner, de genaamde G.G. [...]. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van régulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Uit het administratief dossier van mevrouw G. blijkt dat zij heden en reeds sedert 2010 tewerkgesteld is bij een kapperszaak, en over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Zij kan voor haar levensonderhoud bijgevolg op eigen benen staan en is niet financieel afhankelijk van betrokkene.

Bovendien kan mevrouw G. als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Mevrouw is van Joegoslavische herkomst en kwam in 1995 naar België als familielid van een asielzoeker. In 1997 verkreeg zij de vluchtelingenstatus. Ze verwierf de Belgische nationaliteit in 1999. Het is dus redelijk te stellen dat zij gezien deze geruime tijd in België een netwerk aan vrienden en familie in België heeft. Deze beslissing hoeft bovendien niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven. Zijn partner kan hem vergezellen naar zijn land van oorsprong of contact te onderhouden van op afstand. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de referentiepersoon voor onderhavige aanvraag een minderjarige zoon Belgische zoon heeft – M., L. [...] – maar uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat betrokkene niet de biologische noch de wettige vader van het kind is. Betrokkene poogt met een aantal foto's zonder datum en verklaringen uit zijn en diens partners persoonlijke netwerk de hechte band met het kind aan te tonen. Echter, slechts 8 foto's zonder datum en 1 foto met datumindicatie zijn niet bij machte om de hechtheid van de relatie te bewijzen. Wat de verklaringen betreft, zijn dit verklaringen op eer, die zoals gesteld niet gestoeld zijn op objectieven stukken, waardoor het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Kortom, het geheel van de voorgelegde stukken overtuigt niet van een hechte relatie met zijn minderjarige siefzoon en wel in die mate dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn voor de psychische en socio-emotionele integriteit van het kind. Betrokkene en mevrouw G. dienden op 09.10.2020 een meldingsfiche voor de wettelijke samenwoning in, waar zij verklaarden elkaar reeds anderhalf jaar geleden te leren kennen hebben. Betrokkene had reeds een relatie met de referentiepersoon toen hij de feiten beging. Voor zover betrokkene inmiddels een hechte band met het kind zou opgebouwd hebben sinds hij de moeder leerde kennen, heeft dat er hem klaarblijkelijk niet van weerhouden om tussen 21.06.2019 en 31.08.2020 de feiten te plegen waarvoor hij veroordeeld werd. Betrokkene verbleef ook in de gevangenis voor de voormelde feiten. Indien hij ook met zijn Belgische minderjarige stiefzoon contact wil onderhouden, dan kan ook dit gebeuren met moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken in een ander land. Bovendien heeft de moeder (de referentiepersoon), voor zij betrokkene leerde kennen, alleen ingestaan voor de zorg van haar zoontje.

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij rechten zou kunnen ontlenen aan illegaal verblijf dat aan eventueel régulier verblijf voorafgaat alsook dat betrokkene geen rechten kan putten uit eerder régulier verblijf waarbij klaarblijkelijk voldoende elementen aanwezig waren in het dossier om dat verblijf in te trekken. Voorts kunnen we stellen dat de duur van het verblijf in België in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte période betreft. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst en er is opgegroeid, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst/origine. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Bovendien heeft de partner van de betrokkene dezelfde culturele achtergrond, waardoor kan gesteld worden dat betrokkene zijn culturele banden actief onderhoudt.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, werd dit reeds uitvoerig besproken. Er kan dienstig opgemerkt worden dat betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk

van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van régulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft zoals gesteld niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkene's gezinsleven.

Wat betrokkene's economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat betrokkene tewerkgesteld blijkt te zijn. Gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is, is het redelijk aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. De werkervaringen die betrokkene tijdens zijn verblijf in België opgedaan heeft, en de wil om te werken kan betrokkene aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te kunnen gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegt. Echter kan er opnieuw op gewezen worden dat betrokkene reeds een correctionele veroordeling heeft opgelopen, en dit bezwaarlijk als een vorm van integratie kan opgevat worden.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van de art. 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 7 maart 2023 stelt dat verzoeker op 12 mei 2021 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel gedurende 5 jaar werd veroordeeld wegens verdovende middelen (bezit zonder vergunning, handel, vervaardiging zonder vergunning, een daad van deelneming) en bijgevolg nog steeds als een reële, actuele en voldoende ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving is zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

2.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

3.

Verweerder stelt dat verzoeker nog steeds in strafuitvoering is waardoor de bedreiging die van verzoeker uitgaat nog steeds actueel is.

4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”

(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Verzoeker staat onder elektronisch toezicht waardoor hij geenszins door de Belgische autoriteiten als een ernstig en actueel gevaar wordt beschouwd voor de volksgezondheid of voor de handhaving van de openbare orde.

Verzoeker is in België tewerkgesteld en wenst zijn gezin te onderhouden.

Een actueel onderzoek/verslag aangaande verzoekers strafuitvoeringstraject ontbreekt.

5.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld op 12.05.2021, volstaat geenszins.

Dat echter geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

6.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand en actueel onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

7.

Volgens verweerder is het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur aan zijn gezinsbelangen.

Echter verweerder heeft geen enkel contact opgenomen met de wettelijke levenspartner, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefzoon, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

9.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen).

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

10.

Dat verzoeker in elk geval enorm is geschokt door de uitspraken van verweerder. Alsof het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9) niet van belang is en een vaderfiguur, niet belangrijk is en een vader zijn rol gemakkelijk vanuit het buitenland kan opnemen.

Verweerder weigert dus rekening te houden met het belang van zijn stiefkind, die nochtans steeds centraal dient te staan.

11.

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker samenwoont met zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefkind en met hen een hecht gezin vormt.

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker voor het kind van zijn wettelijke levenspartner gewoonweg niet nodig zou zijn en ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

12.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong niet zwaarder doorwogen in de beslissing.

Verzoeker ziet niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Albanië te wonen.

13.

De opmerking van verweerder dat de scheiding van zijn wettelijke levenspartner en stiefzoon tijdelijk is, is absoluut niet realistisch en druist in tegen het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker, zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefkind, die uiteraard samen willen wonen en elkaar dagelijks willen zien.

Dat de bestreden beslissing dan ook iedere redelijkheid mist.

Verweerder zelf stelde geen enkel onderzoek in naar verzoekers wettelijke levenspartner en zijn stiefkind.

14.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn wettelijke levenspartner en haar zoon en verweerder in de bestreden beslissing dan ook geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België, temeer daar niet onderzocht werd of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 43 en 74/13 Vw.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

15.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tevens is er sprake van manifeste beoordelingsfouten.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.1.2. Het derde middel luidt als volgt:

“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefkind met wie hij te Drongen samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. 2

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn wettelijke levenspartner en stiefzoon wonen samen, vormen effectief een gezin, is in België tewerkgesteld, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé-en gezinsleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker is wettelijk samenwonend, hij heeft een stiefzoon, verblijft al jaren in België en heeft al zijn socio-economische belangen, zoals zijn vast werk, in België.

Zo wordt er een analyse gemaakt over hoe verzoeker zonder problemen (en zonder familie en vrienden) perfect alleen zou overleven in Albanië.

Deze bewering wordt niet wordt gestaafd met onderzoeken, arresten EHRM,....

Dat verweerder geen enkel grondige afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefkind.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn wettelijke partner teweegbrengt.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn gezin) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn “familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhevig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”, geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling (“het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt”) geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.1.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het eerste en derde middel samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische wettelijke samenwonende partner.

De bestreden beslissing weigert het verblijfsrecht op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekers verblijf nog steeds ongewenst is om redenen van openbare orde en door zijn persoonlijk gedrag, en dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Verzoeker stelt daartegenover dat de verwerende partij onterecht verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet als motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij betoogt dat de louter verwijzing naar het feit dat hij werd veroordeeld op 12 mei 2021 niet volstaat en dat de verwerende partij geen enkel actueel grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag. Hij wijst er daarbij op dat een actueel onderzoek of verslag aangaande zijn strafuitvoeringstraject ontbreekt, dat hij onder elektronisch toezicht staat waardoor hij geenszins door de Belgische autoriteiten als een ernstig en actueel gevaar wordt beschouwd en dat hij in België is tewerkgesteld en zijn gezin wenst te onderhouden.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij meent dat louter wordt verwezen naar de veroordeling van 12 mei 2021. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker op die datum werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel voor 5 jaar wegens bezit, handel en vervaardiging van verdovende middelen, hetgeen verzoeker niet betwist, heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom de druggerelateerde feiten moeten worden beschouwd als ernstige redenen van openbare orde, met verwijzing naar Europese rechtspraak en regelgeving terzake. Verder is zij, zoals dat wordt vereist door artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet, nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Zij stelt daarbij het volgende vast:

“Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard ni. drugsfeiten, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Uit het vonnis van 12.05.2021 blijkt dat de feiten zeer ernstig waren en dat betrokkene deel uitmaakte van een zeer goed georganiseerde en gestructureerde criminele organisatie die uit was op groot geldgewin. Pagina 14 van het vonnis van 12.05.2021: “De rechtbank tilt zwaar aan dit dossier omdat de beklaagden op relatief grote schaal hebben gedeald. Ze beschikten over een uitgebreid klantenbestand en hun handel gebeurde op regelmatige en georganiseerde basis. Het verhandelen van cocaïne leidt tot ernstige gezondheidsrisico's bij de uiteindelijke gebruiker waarvan de beklaagden zich blijkbaar niet bewust willen zijn.” (eigen onderlijning).

Ingevolge de ernst van de recent door betrokkene gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig en actueel gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren.

In het vonnis dd. 12.05.2021 lezen we dat: “ De derde beklaagde heeft in zijn recent verhoor en op de zitting elke betrokkenheid met klem ontkend” (eigen onderlijning). Uit het vonnis blijkt eveneens dat betrokkenes persoonlijk aandeel in het misdrijf aanzienlijk was. Het gaat om feiten van verkoop van cocaïne die zich hebben afgespeeld over een periode van 01.01.2020 - 31.08.2020. We lezen verder in het vonnis dat een getuige verklaarde dat de derde beklaagde (lees: betrokkene) als degene is die de organisatie is gestart en de eerste Albanees is die cocaïne verkocht in de Brugse poort. Gelet op zijn stuwende rol kan er gesteld worden dat betrokkene een amoreel persoon is die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatste.”

Waar verzoeker betoogt dat geen grondig onderzoek is gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag en erop alludeert dat geen rekening is gehouden met zijn strafuitvoeringstraject, het feit dat hij onder elektronisch toezicht staat en zijn tewerkstelling in België, kan hij evenmin worden bijgetreden. De verwerende partij heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd over deze elementen in het licht van de vraag of verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving. Zij wijst erop dat verzoeker nog steeds in strafuitvoering is ten gevolge van de ernstige drugsfeiten die hij pleegde en de leidinggevende rol die hij binnen de criminele organisatie bekleedde, waaruit kan afgeleid worden dat de bedreiging die van verzoeker uitgaat actueel is, dat hij onder elektronisch toezicht met na te leven voorwaarden staat, dat het toekennen van elektronisch toezicht louter gerelateerd is aan verzoekers detentie en zijn individueel strafuitvoeringstraject, en enkel een manier is om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis, en dat uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject dan ook niet zonder meer kan blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. De verwerende partij stelt verder dat het tewerkgesteld zijn geen garantie is dat betrokkene zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit oordeel niet afdoende is gemotiveerd, en verder brengt hij geen concrete argumenten of gegevens bij die door de verwerende partij ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd bij haar beoordeling en die tot een ander inzicht zouden hebben kunnen leiden.

De verwerende partij heeft verder, nadat zij heeft vastgesteld dat het verblijfsrecht aan verzoeker kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet, onderzocht of één en ander evenredig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt echter dat de bestreden beslissing geen enkele grondige proportionaliteitstoets inhoudt in het licht van deze bepaling. De verwerende partij zou geen grondige afweging hebben gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven, met name de band met zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefkind met wie hij samenwoont en een effectief gezin vormt, hoewel zij daarvan op de hoogte was. De bestreden beslissing is disproportioneel, zo stelt hij.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker zich beroept op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat dit niet dienstig is, aangezien hij geen duurzaam verblijfsrecht heeft in België en dus niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Wel moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezins- en privéleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de situatie van de wettelijk samenwonende partner en het stiefkind en verzoekers band met hen heeft onderzocht. Zij heeft dienaangaande het volgende overwogen:

“Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens het administratief dossier wettelijke samenwonend met zijn Belgische partner, de genaamde G.G. [...]. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van régulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Uit het administratief dossier van mevrouw G. blijkt dat zij heden en reeds sedert 2010 tewerkgesteld is bij een kapperszaak, en over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Zij kan voor haar levensonderhoud bijgevolg op eigen benen staan en is niet financieel afhankelijk van betrokkene. Bovendien kan mevrouw G. als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Mevrouw is van Joegoslavische herkomst en kwam in 1995 naar België als familielid van een asielzoeker. In 1997 verkreeg zij de vluchtelingenstatus. Ze verwierf de Belgische nationaliteit in 1999. Het is dus redelijk te stellen dat zij gezien deze geruime tijd in België een netwerk aan vrienden en familie in België heeft. Deze beslissing hoeft bovendien niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven. Zijn partner kan hem vergezellen naar zijn land van oorsprong of contact te onderhouden van op afstand. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de referentiepersoon voor onderhavige aanvraag een minderjarige zoon Belgische zoon heeft – M., L. [...] - maar uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat betrokkene niet de biologische noch de wettige vader van het kind is. Betrokkene poogt met een aantal foto's zonder datum en verklaringen uit zijn en diens partners persoonlijke netwerk de hechte band met het kind aan te tonen. Echter, slechts 8 foto's zonder datum en 1 foto met datumindicatie zijn niet bij machte om de hechtheid van de relatie te bewijzen. Wat de verklaringen betreft, zijn dit verklaringen op eer, die zoals gesteld niet gestoeld zijn op objectieven stukken, waardoor het

gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Kortom, het geheel van de voorgelegde stukken overtuigt niet van een hechte relatie met zijn minderjarige stiefzoon en wel in die mate dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn voor de psychische en socio-emotionele integriteit van het kind. Betrokkene en mevrouw G. dienden op 09.10.2020 een meldingsfiche voor de wettelijke samenwoning in, waar zij verklaarden elkaar reeds anderhalf jaar geleden te leren kennen hebben. Betrokkene had reeds een relatie met de referentiepersoon toen hij de feiten beging. Voor zover betrokkene inmiddels een hechte band met het kind zou opgebouwd hebben sinds hij de moeder leerde kennen, heeft dat er hem klaarblijkelijk niet van weerhouden om tussen 21.06.2019 en 31.08.2020 de feiten te plegen waarvoor hij veroordeeld werd. Betrokkene verbleef ook in de gevangenis voor de voormelde feiten. Indien hij ook met zijn Belgische minderjarige stiefzoon contact wil onderhouden, dan kan ook dit gebeuren met moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken in een ander land. Bovendien heeft de moeder (de referentiepersoon), voor zij betrokkene leerde kennen, alleen ingestaan voor de zorg van haar zoontje.”

Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij meent dat geen grondige belangenafweging is gebeurd. Het komt aldus aan hem toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker zich beroept op de band met zijn Belgische stiefzoon, stelt de Raad, net als de verwerende partij, vast dat nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken die door verzoeker worden bijgebracht blijkt dat hij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met zijn stiefzoon. De Raad merkt in dit verband op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De verwerende partij heeft dienaangaande vastgesteld dat het geheel van de voorgelegde stukken niet overtuigt van een hechte relatie met zijn minderjarige stiefzoon en wel in die mate dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn voor de psychische en socio-emotionele integriteit van het kind. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker in essentie dat hij het oneens is met dit standpunt en stelt hij dat zijn aanwezigheid een absolute noodzaak is in zijn gezin om emotionele, psychologische en financiële redenen. Met deze loutere bewering toont hij echter nog niet aan dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM, temeer nu de verwerende partij ook een belangenafweging doet voor zover verzoeker een hechte band met het kind zou opgebouwd hebben sinds hij de moeder leerde kennen. Zij stelt dat dat er hem klaarblijkelijk niet van heeft weerhouden om tussen 21 juni 2019 en 31 augustus 2020 de feiten te plegen waarvoor hij veroordeeld werd, dat verzoeker ook in de gevangenis verbleef voor de voormelde feiten, dat indien hij ook met zijn Belgische minderjarige stiefzoon contact wil onderhouden dit kan gebeuren met moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken in een ander land en dat de moeder voor zij verzoeker leerde kennen, alleen heeft ingestaan voor de zorg van haar zoontje. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en toont dan ook niet aan dat de verwerende partij, die zich in het kader van de onderhavige aanvraag overigens uitsluitend moet uitspreken over de vraag of verzoeker verblijfsrecht kan verkrijgen als een familielid van de moeder van zijn stiefzoon, verder onderzoek moest doen naar en motiveren over artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de verwerende partij diende te verduidelijken op welke onderzoeken/studies zij zich baseert om te stellen dat zijn persoonlijke aanwezigheid niet nodig zou zijn en ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde.

Gelet op voorgaande vaststellingen inzake de band tussen verzoeker en zijn stiefzoon, kan verzoeker geen schending inroepen van het hoger belang van zijn stiefkind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, nu hij niet aantoonde dat en om welke reden deze een ruimere draagwijdte zouden hebben dan artikel 8 van het EVRM, temeer nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

Verzoeker beroept zich daarnaast op zijn band met zijn wettelijk samenwonende partner. Waar hij meent dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn wettelijke levenspartner met wie hij samenwoont, wordt gescheiden, herhaalt de Raad dat er geen verwijderingsmaatregel voorligt. Daarnaast leest verzoeker de bestreden beslissing verkeerd waar hij betoogt dat de verwerende partij zou uitgaan van een tijdelijke scheiding. De verwerende partij heeft daarentegen vastgesteld dat het persoonlijke en familiale belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Met de loutere bewering dat zijn aanwezigheid een absolute noodzaak is in zijn gezin om emotionele, psychologische en financiële redenen toont verzoeker nog niet aan dat er sprake is van een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM om hem een verblijfsrecht te verlenen in functie

van zijn wettelijke partner. De verwerende partij heeft aangaande de vermeende financiële noodzaak immers gemotiveerd dat uit het administratief dossier van de wettelijke partner blijkt dat zij heden en reeds sedert 2010 tewerkgesteld is bij een kapperszaak en over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, dat zij voor haar levensonderhoud bijgevolg op eigen benen kan staan en niet financieel afhankelijk is van verzoeker en dat zij als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak kan maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Daarnaast heeft zij gesteld dat de referentiepersoon gezien haar geruime tijd in België een netwerk aan vrienden en familie in België heeft. Bovendien toont verzoeker niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om zijn gezinsleven elders verder te zetten, nu hij niet ingaat op de motivering dat zijn partner hem kan vergezellen naar zijn land van oorsprong, en evenmin dat hij geen contact kan onderhouden van op afstand via moderne communicatietechnologieën.

Gelet op het voorgaande en de vaststelling dat verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is of in strijd is met zijn recht op gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de voorgaande vaststellingen heeft verzoeker geen belang bij zijn betoog dat de verwerende partij contact had moeten opnemen met de referentiepersoon en psychologisch deskundig advies had moeten vragen betreffende de vraag wat zijn verwijdering zou betekenen voor zijn wettelijke levenspartner en zijn stiefzoon. Verzoeker brengt immers, buiten loutere beweringen waarmee hij slechts aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij zonder meer, geen concrete argumenten bij die een ander licht zouden kunnen werpen op de zaak. Overigens moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van de derde aanvraag, zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij inmiddels weet dat de bewijslast bij hem ligt en het dus aan hemzelf toekwam om alle nuttige documenten of studies voor te leggen bij zijn aanvraag. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven dus niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

Verzoeker stelt dat niet afdoende rekening is gehouden met zijn privéleven en is verder van mening dat de verwerende partij niet op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de humanitaire elementen uit artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet niet zwaarder doorwogen in de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen komen overeen met de elementen van iemands privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aangaande deze elementen wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd. Zij stelt het volgende:

“Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij rechten zou kunnen ontlenen aan illegaal verblijf dat aan eventueel régulier verblijf voorafgaat alsook dat betrokkene geen rechten kan putten uit eerder régulier verblijf waarbij klaarblijkelijk voldoende elementen aanwezig waren in het dossier om dat verblijf in te trekken. Voorts kunnen we stellen dat de duur van het verblijf in België in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte période betreft. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst en er is opgegroeid, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst/origine. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Bovendien heeft de partner van de betrokkene dezelfde culturele achtergrond, waardoor kan gesteld worden dat betrokkene zijn culturele banden actief onderhoudt.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, werd dit reeds uitvoerig besproken. Er kan dienstig opgemerkt worden dat betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk

van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van régulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft zoals gesteld niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkene's gezinsleven.

Wat betrokkene's economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat betrokkene tewerkgesteld blijkt te zijn. Gelet op betrokkene's op economisch actieve leeftijd is, is het redelijk aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. De werkervaringen die betrokkene tijdens zijn verblijf in België opgedaan heeft, en de wil om te werken kan betrokkene aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te kunnen gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegt. Echter kan er opnieuw op gewezen worden dat betrokkene reeds een correctionele veroordeling heeft opgelopen, en dit bezwaarlijk als een vorm van integratie kan opgevat worden."

Hieruit blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging is gebeurd van de humanitaire elementen uit artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en van verzoekers privéleven. Door louter te herhalen dat hij wettelijk samenwonend is, dat hij een stiefzoon heeft, dat hij al jaren in België verblijft en dat hij al zijn socio-economische belangen, zoals zijn vast werk, alhier heeft, toont verzoeker niet aan dat voornoemde motivering, die uitdrukkelijk deze gegevens betreft, niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij toont dit evenmin aan met zijn betoog dat de bewering van de verwerende partij niet wordt gestaafd met onderzoeken of arresten van het EHRM, zonder te verduidelijken welke onderzoeken of arresten van het EHRM dan wel afbreuk zouden doen aan de overwegingen van de verwerende partij en zonder *in concreto* in te gaan op deze motieven. Hij maakt derhalve evenmin aannemelijk dat er een positieve verplichting zou bestaan om zijn privéleven in België te laten verderzetten en dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen. Zijn betoog dat hij niet inziet waarom hij België dient te verlaten om alleen, zonder familie en vrienden, en zonder werk in Albanië te wonen, doet dat evenmin, gelet op het gegeven dat de verwerende partij de belangen van de Belgische samenleving heeft afgewogen tegen de persoonlijke belangen van verzoeker, en tot de conclusie is gekomen dat de eerstgenoemde primeren.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar hij nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is zijn betoog niet dienstig, aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel aan verzoeker oplegt en deze bepaling enkel dan toepassing vindt.

2.2.3. Het eerste en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

1.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot weigering van verblijf.

Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en een onderzoek te doen naar de actuele toestand van verzoeker

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn wettelijke levenspartner en stiefkind – in België te weigeren
- verzoekers positief strafuitvoeringstraject
- Verzoeker in België tewerkgesteld is.

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.”

2.3.2. De bestreden beslissing vloeit voort uit de aanvraag die verzoeker tot het bestuur had gericht. Bij de beoordeling van het eerste en derde middel werd er reeds op gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van de derde aanvraag, zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij inmiddels weet dat de bewijslast bij hem ligt en het dus aan hemzelf toekwam om alle nuttige elementen en gegevens voor te leggen bij zijn aanvraag, zodat daarmee het doel van het recht om te worden gehoord kon worden bereikt. Daarenboven moet er nog op worden gewezen dat hij niet aantoonde welk belang hij heeft bij dit middel. Immers, de Raad stelt vooreerst vast dat de openbare orde-problematiek en het actuele karakter daarvan, verzoekers strafuitvoeringstraject en zijn tewerkstelling werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en de deugdelijkheid van de motieven terzake reeds werd besproken bij het eerste en derde middel. Er kan dan ook worden volstaan met de vaststelling dat uit de beoordeling van deze middelen niet blijkt dat verweerder elementen zou hebben veronachtzaamd of niet deugdelijk zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS